

ELŐFIZETÉSI FÜLTÉTELEK.

Vidéken és Léván házhoz küldve:

Egy évre 5 frt — kr.
 Hat hóra 2 frt 50kr.
 Három hóra 1 frt 25 kr.
 Előfizetési pénzek póstaútvánnyal küldhetők.
 Egyes számok 12 kr. árával kaphatók
 a kiadóhivatalban.

BARS.

HIRDETÉSEK

Negyhasáros petit-sor egyszeri közlésért 7 kr.
 kétszeriért 6 kr., többszöriért 5 kr. ártandó.
 Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 krajczár

A nyilttérben:
 minden négyhasáros garmond sor díja 15 kr.

Velünk összekötöttesben levő hirdető-irodák, elő-
 fizetőink, vagy a gyakori hirdetőik tetemes díj
 kedvezményben részesülnek.

KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS TÁRSADALMI HETILAP; EGYSZERSMIND BARSVÁRMEGYE HIVATALOS KÖZLÖNYE.

A kéziratok a szerkesztőséghez: (Zöldkert-utca 31. sz.) küldendők.

Kéziratok vissza nem adatnak.

FELELŐS SZERKESZTŐ: HOLLÓ SÁNDOR.

Megjelen: hetenként egyszer.

— vasárnap reggel. —

A hirdetéseket, előfizetéseket s a reklamációkat a kiadóhivatalba

(Takarék- és Hitelintézet épület) kérjük utasítani.

A LAP KIADÓJA: NYITRAI ÉS TÁRSA.

A tűzoltóság Léván.

A lévaiak már a múltban messzevidéken ismeretesek voltak arról, hogy jó tűzoltók. A vész idején teljes odaadással, gyakran a legnagyobb vakmerőséggel küzdöttek a bős elemmel s némelyek nem egyszer elismerésre méltó bravurokat tanúsítottak a tűzoltás terén.

De összműködésük — bármily ügyességet fejtettek ki egyesek — igen sokszor meddő volt; még pedig azért, mert munkájuknál hiányzott az egyöntetű eljárás; nem volt meg a szükséges vezetés s éppen ezért fegyelem helyett a fejetlenség jellemezte a lévaiaknak is a tüzetlenség kifejtett önzetlenség s mindenestre önfeláldozó működését. Ehhez járult még az is, hogy nem rendelkeztek a kellő tűzoltószerekkel sem.

De így volt ez más városok- és községekben is.

E baj elhárítását tűzte ki feladatául ama országsszerte megindult nemes és emberbaráti mozgalom, a mely különösen a hetvenes évek elején indult meg s a melynek célja az volt, hogy a fékezett és sokszor ezreket és ezreket megsemmisítő tűzvészszel szemben szervezett, kiképzett s így öntudatosan működő és modern tűzoltószerekkel ellátott önk. tűzoltó-egyleteket állítson fel és ezek vegyék át a harcot a magán és nemzeti vagyont pusztító elemmel.

A mozgalom városunkban is jó talajra talált és ügybuzgó polgáraink közül igen sokan megértvén a kor intő szavát, 1876-ban Léván is siettek létrehozni az önkéntes tűzoltó-egyletet, a mely megalakulván, szépen fejlődött és ma is él; de élete — mint ezt alább bővebben kifejtjük — csak teugödés.

Az egyesületnek immár 16 éves multja elég szép bizonyíték arra, hogy

egy szervezett, kitanított s ha nem is teljesen, de kellőleg felszerelt tűzoltóság mire képes. Számtalan esetben tanuja volt ugy a város, mint a vidék közönsége, hogy a lévai tűzoltóság tudatában van annak, hogy mit vállalt magára akkor, midőn az egyesület zászlója alá lépett. Fáradott és küzdött; kockára tette egészségét és életét, hogy embertársainak vagyont megmenthesse s ezért méltó elismerés illeti meg az egyesület tagjait.

A legujabb időben azonban nagyot fordult az önk. tűzoltó-egyletek ügye nemcsak nálunk, hanem országsszerte.

Mióta vármegyénk szabályrendeletileg kimondotta a kötelező tűzoltói szolgálatot, a lévai tűzoltó-egylet pártoló és működő tagjainak száma napról-napra fogy. Ugy, hogy a néhány év előtt még virágzó, 140—150 pártoló és 100—120 működő taggal bíró egyletnek ez idő szerint alig van 30 működő és 50 pártoló tagja. A működő tagoknak mai kis létszáma szerintünk nagyon csekély arra, hogy az egylet esetleges vész idején erősebb akciózt legyen képes kifejtetni.

Sajnos, de a dolog így áll!

Ilyen körülmények között a tűzoltóság ügyének gyökeres megoldása halaszthatatlanná vált s ütött a 12 órája annak, hogy komolyan gondolkozzunk és tegyünk valamit Léva város tűzoltósága érdekében; nehogy a reánk következő nyár e tekintetben készületlenül találjon és e téren elkövetett mulasztásunkat erősen megkeserüljük.

Ne takargassuk a dolgot; ne leplezzük el a valót; hanem igyekezzünk a legnagyobb erélyvel ismét lábra állítani a város tűzoltóságát s ezt csak egy tűzrendészeti szabályrendelet keretében oldhatjuk meg üdvösen.

A tűzrendészet ügyében az egylet által készített tűzrendészeti szabályrendelet tervezete — mint halljuk — már három év óta hever a városnál.

Vagy ezt kell a legsürgősebben megalkotni és keresztülvinni, vagy a míg városunk külön szabályrendelettel nem bír, addig is tegye magáévá a vármegye által 1891. évben megalkotott tűzrendészeti szabályrendeletet, a melyet a községekben a legnagyobb erély mellett iparkodnak betartani és tapasztalásból mondhatjuk, hogy a községek tűzbiztonságára nézve a legszebb sikerrel.

A vármegye szabályrendeletének elfogadása esetén Léván is megszűnének az önkéntes tűzoltóság — a mi, szerintünk, a mai viszonyok között csak az ügy előnyére válnék — és életbelépne a kötelező tűzoltói szolgálat intézménye, a mennyiben a nevezett szabályrendelet 18. §-a szerint a város minden 20—40 éves koru férfiakosa köteles lenne tűzoltó szolgálatot teljesíteni, a mely köteleesség alól, ugyancsak a szabályrendelet értelmében, kivételnének: a) kik testi szervezetük hiányossága miatt a tűzoltásnál segíteni képtelenek; b) a lelkészek és tanítók, vallásfelekezeti különbség nélkül; c) az állami és városi tisztviselők, közhivatalok kezelő- és szolgaszemélyzetének tagjai; d) egy helyen szolgáló, több tűzoltásra köteles férficseléd közül egy.

Az ekként szervezendő, számra nézve igen tekintélyes tűzoltóság fenntartása sem terhelné csupán a városi pénztárt; mert hiszen ott van a szabályrendelet 19. §-a, a mely szerint a tűzoltói köteleesség alól azok, a kik nem akarnak szolgálatot teljesíteni, a város tűzoltósága javára évenként előre fizetendő, 3 frttól 30 frtig terjedhető díjjal megválthatják magukat. A váltásdíjnak nagyságát, az érdekelt egyén vagyoni viszonyaihoz képest, évenként a tanács alapítaná meg s ezen váltásdíjgombokból bizonyára oly tetemes összeg jönne be, a mely fedezné a tűzoltóság évi kiadásait.

csos. — A boldog szerelmesek nászutja Svajczba veze.

* * *

A belvárosi plébánia temploma fényesen ki van világítva, nehézségek-kigyó huzódik a bejáratától a főoltárig; a templom maga zsufolásig megtelt kíváncsi néző közönséggel — nem mondám ájtatos hívőkkel, mert esketésről szól az ének, az pedig mai nap már látványosság.

Kocsik robaja árulja el a nászsereg megérkezését. Hosszu diszes csoport az, a mint a templomba vonulnak, leghátul a menyasszony talpig fehérben — nem tudom halaványabb-e a ruhája az arcánál — narancsvirág-koszorúval fején.

Az orgona elhallgat, csend száll a közönség ajakára; a teljes diszben megjelent lelkipásztor hatalmas ryihmusokban magasztalja a házasság szentségét.

... A templom egyik elrejtett fülkéjében, a nagy közönségtől meg nem figyelve, széke kis lány görnyed a Mária-szobor előtt. Sűrűn bugyog az ima ajakáról, lassanként a szóbeszéd zokogásba megy át — végre elhallgat.

Lelki szemei előtt elvonulnak az elmúlt idők képei: látja magát, mint kis lányt, a mint elvégezve napi teendőit, lesiet a kertbe, alig van ott néhány perczig, megjelenik egy szép, göndör haju fiu, a szomszédék Pistája, kezdődik a tréfa, a mulatság — vig gyermekkacaj csap a réteken át.

A sok szaladában a leányka elfárad,

Halk kopogás veri fel Erna grófnőt ábrándozásából, a leányka összerezzen, homloka ránczba szedődik, de csakhamar elsimulnak a redők — hátha alakot öltött a kép — a leányka külseje magasztosul, a mint felkiált: „Ah ön az Géza!” . . . Az ifju a leányka lábához borul, barna legény szöke kis lány derekához nyul, csattan a csók . . .

„Te kis bohó, szeretlek, imádlak, nem elégszel meg ezze, hát mit akarsz még többet, nos?”

„Légy az enyém Isten és ember előtt!”

Erna grófnő hanyagul dől vissza karosszékebe. Bánatos fejét tenyerébe hajtja, halavány ajkai görcsösen rángatóznak, sötétké szemei bágyadtak, fáradtak, egész megjelenésén látszik, hogy boldogtalan.

Az asztalon hever egy befejezett levél. „Kedves Géza! örömmel tudatom, hogy mai napon eljegyeztem magamat . . . Elemér gróf miniszteri tanácsos ural.

Igaz tisztelője Erna.”
 És az „öröm” szónál látszik, mint rozgett a toll a kezében.

A komorna lezárja a levelet, gondosan lepecsételi, elviszi. Vége mindennek!

Kis leánynak szive vérzik, szive fáj — Erna grófnő a karosszékről lerogyott.

Ép most olvasom a „Fővárosi Lapok”-ban, hogy az egyetemi templomban örök hűséget esküdött egymásnak . . . Erna grófnő . . . Elemér gróf miniszteri taná-

TÁRCSA.

Két szerelem.

(K. M. emlékkönyvébe.)

A bájos Erna grófnő hanyagul dől vissza karosszékeben. Sötétké szemei bárátságosan tekintenek a világba, biborajkái állandóan mosolyra nyílnak, egész megjelenésén látszik, hogy boldog — de hogy is ne, születésekor valamennyi muzsa ajándékot rakott pólyájába, nem nélkülöz semmit, szülői imádják, mindenki kényezteteti, dédelgeti; parancsát száz szolgálkar lesi. — Élete olyan, mint az álom, melyben egyik tündérváltozatra válik fel a másikat.

A télen már bálókba is járt, megismerkedett sok fiatal emberrel, hízog érzelmeivel tapasztalhatta, hogy szépsége hatással volt valamennyire. Lassanként elkezdte ő is osztályozni táncosait — melyik lány nem teszi — hiszen az egyik karján a táncszédítő mámor; — a másik meg érezteti az emberrel, hogy van szive, nem ragad el, de érzéssel lejt; a harmadikkal már a paszta társalgás is élvezet, képzett, tanult tudományos ur s a mellett oly gyengéden alkalmazkodik a leányka gondolatmenetéhez — s a kis Erna grófnő elvégre megérkezik azon egyhez is, aki sem nem ragadja magával táncosnőjét forgószél gyanánt, sem nem öleli forrón szivére, mintha azt akarná mondani, legyünk egy test egy lélek, sem nem küzd hangzatos phrázisokkal, és mégis — de mikor egy s e pár elme ül egy másik nézésében . . .

A fentebb vázoltak alapján a város érdeke azt kívánja, hogy szüntessük meg az önkéntes tűzoltó-egyletet, a mely ma már életképességgel ugy sem bír s a vármegyei tűzrendészeti szabályrendelet alapján — addig is, míg városunk külön szabályrendeletet alkot — hozzuk be Léván is a kötelező tűzoltói intézményt s akkor városunk polgárai tűzvészek idejében nem fogják retteggéssel álomra hajtani fejüket!

Az étkezés módok történetéből.

— HANUSZ ISTVÁN. —

A középkorban, midőn az emberek zárkóztabb életet éltek, szokás volt mohón fölhasználni minden alkalmat, hogy legalább nagyszabásu lakomákkal szerezenek maguknak örömet vagy költsenek föltünést. Egy-egy gazdag várur vagy község részéről ilyen módon rendkívüliség hajhászata egészen napirenden volt. A magyar Herkulesnek, Kinizsy Pálnak toborzó táncza a kényérmezei diadal utá eléggé ismeretes, — valamint az a szokás is fönmaradt még, hogy népiünnepek alkalmával egész ökröt sütnek és nagyobb boros hordót csapolnak; e középkori emlék megújulását ma is örömmel várja a nép, hogy még évek multán is legyen miről beszélnie.

A középkor századokban olykor egész évig folyt az előkészület egy lakomára és egy nap többet elnyelt, mint a mennyibe ma a magasabb rétegu társadalom finomabb élve egész éven át kerülnek. Némely gazdag naponta 10-re terített, este páholyba megy, néha házi bált ad, társas termei naponta nyitvák és mégis aligha tékozol el annyit és szenved annyi kényelmetlenséget, mint okoztak az óriási lakomák, melyekre egész népsereg volt hivatalos, ha lovagjárték vagy valamely szerencsés esemény megünneplése volt sorrenden. Nem tudott a középkor semmiben közepszerű maradni, nagy volt erényeiben, nagy volt tévedéseiben.

ledől a lágy pázsitra, a fiu ott terem mellette: Pista a kis Marcsa szemeibe néz, kézben kéz, vége a tréfának, vége a kacajnak, — megtanulták, mint gyujt egy szikra két fedelen. S mialatt az ifju kezeivel óvatosan simogatja a leányka piczi homlokát, bársony hajzatát, lelkük eltéved egy ábránd-világ bozótos utain — az ifju beszél a leánynak tartós szerelemről, örök együttlétről!

... Mulik az idő, a kis leányból viruló hajdon lett, s az ifju — ott áll az oltár előtt egy másik leány oldalánál.

A lelkipásztor ajkairól ünnepeyesen hangzik a szó: Holtomiglan, holtodiglan!

* * *

Vannak emberek, kik mégis biznak az igaz, önzetlen szerelemben, s Ön?

Drucker Viktor.

Hogyan maradtam én nőtlen?

(Egy agglegény elbeszélése.)

Ezelőtt 25 évvel 160 cm. magas voltam, ma már 159 vagyok — szüken.

Lefelé nőttem, fogják önök gondolni. Nem, csakhogy ma már kopasz vagyok s többé nem hordok oly magas sarku lábbeliket. Agglegény vagyok s a hiuság ördöge most már nem kísért, ha nem hiszik önök, tessék a fogatlan inyemet megtekinteni.

Sokszor megbántam, hogy nőtlen maradtam, de már nem változtathatok sorson.

Mikor a praeparandia második évét el-

Bonifara toskánai gróf három hónapig ülte leánya nászünnepeit, a bort kutakból arany lánczokon függő hordókban vonták föl. Can della Scala annak öröme, hogy Veronát az ellenségtől visszafoglalták, egy hónapig tartó vendégséget rendezett. Leirja a mantuai krónikában Aliprand a lakomat, mit a három Gonzaja testvér ült, mikor egyszerre mind a hárman menyasszonyt hoztak haza; a kereskedők testülete ekkor 1000 darab aranyat hozott az öröfoknak ajándékba, ők ellenben 28 lovat ajándékoztak el, holott azok minden egyike 2200 drb. aranyat ért. Nyolcz nap tartott a vigaság, 400 zenész és bohóc törekedett a nagy társaságot fölvidítani.

A mészárosok lakozásán, melyet a nürnbergi cseh 1548-ban V. Károly császár tiszteletére rendezett, 758 rőfös hurka volt föltalálva; Königsbergben pedig egy 596 rőf hosszúságú, melynek sulya 434 font volt, 91 mészáros legény talált föl favillakkal. A krónikák 1601-ről 1005 rőfös, 9 mázsás hurkáról tesznek említést, mely óriási sültbörd a pékek 10 könyök hosszúra sütöttek bértdőt, melynek ismertebb neve vekni. I. Frigyes Ágost szász fejedelemnek mühlbergi lakomája 4 millió tallérba került, említést érdemel ennek részleteiből egy pástétom, mely 1 1/2 rőf magas, 6 rőf széles és 14 rőf hosszú volt, 8 ló vontatta 20 rőf hosszú szekéren.

Ezekkel ellentétben a maledioi szigetek lakója egészen egyedül étkezik, sőt bezárja ajtaját, befüggönyözi ablakát és lakása legrejtettebb zugába vonul, hogy öt évése közben hivatlan pillantás ne zavarja. E sajátságos szokásnak két magyarázó oka van; egyik az a balhiedelem, hogy a vendég megigézi az eledelt és azzal ártalmassá válik; a másik meg a tulságos rangkórban rejlik, mely meg nem tűri, hogy olyan ember étkezzék vele, ki születés, vagyon vagy méltóságra nézve néha alább áll.

Noha a Tahiti szigetek lakói annyira társaságkedvelő nép, hogy a miatt hazájok a „Társaság szigetsoport“ nevet kapta, mégis egyedül szeretnek étkezni. Cook kapitány, ki 1778-ban járt nálok, azt mondja felőlök, hogy még a fi- és nővéreknek is külön ételes kosarak volt és midőn enni akartak, a szabadba mentek, ott egymástól több méternyi távolban telepedtek le, arczukat mind külön tájk felé irányozták és szóltanul ettek. Mikor pedig megkérdezte őket Cook, miért cselekszenek így, azt felelték, hogy ez az egyedül helyes, de okát adni nem tudták.

végeztem, szerelmes lettem egy talpraesett szobaleányba.

Ez volt első szerelmem. Kati szép leány volt, a fővárosi szobaleányok műveltségével. Gyönyörűen tudta énekelni a „Tékozló“ból, hogy „Ha a szerelmem megreped, én összeenyvezem.“

Minő hangok voltak azok! Oh, az az én Katim! Fonyadt szívemet még most is virulni érzem, ha reá gondolkodom.

Az a sötét szempár szebben fénylett, mint az északi sarkcsillag.

A felső rózsabimbó hitvány hasonlat a művészi metszett biborpiros ajkakhoz. No de elég. Látják, kérem, még most is elkap a lév, ha visszagondolok.

Az első látás elegendő volt megbüvöléséremre.

Milyen ábrándos lettem!! Oh, ha még most is az tudnék lenni.

Önök nevetni fognak, de már mindegy, be kell vallanom, hogy azon időben meg nem tudtam volna ölni egy legyet, bármennyire boszantott is, mert a gondolat, hogy hátha neki is van Katija, vagy ő Katija valakinek — mindig vissza tudott tartani a gyilkolástól.

Kati imádásig szeretett engemet.

— Még egy év — mondogattuk gyakran — s aztán! . . . Nem telt bele egy év, s az én Katim férjhez ment egy öt gyermekes suszterhez, aki nem volt idősebb 43 évesnél.

Ez nagy csapás volt, de férfiasan kihevartam.

P—án tanító lettem s ha Kati, mint nő, nem riadt vissza öt gyermektől, miért riadnék én vissza — mondtam — háromtól, ha ezek árán magamévá tehetem öv. Cs . . . né, aki, mióta pék férje jobb létre szenderült, olyan izletes kifliket küldött

Erre nézve J. Lubbock magyarázatul azzal hozakodik elő, hogy nekünk a végből esik jól a társas együttétkezés, mert különböző és szerteágazó foglalkozásainkból ez terel bennünket együvé, ők ellenben, mivel szükségleteik mondhatni munka nélkül kielégíthetők, napestig együtt szoktak lenni, valóságos áldás volt tehát rájuk nézve, hogy illemsértés nélkül külön vonulhattak némi magánosságot élvezni; mert ez is szellemi szükséglet az embernél. Mivel pedig az étkezésnek nálok megállapított ideje órája nem volt, csak ételes kosarát vette magához az, ki egyedül óhajtott lenni és biztos volt benne, hogy senki addig nem háborgatja.

(Folyt. köv.)

A lévai „Stefánia-árvaház.“

Lapunk hasábjai tanuskodnak ama széleskörű részvétéről, melyel jószívű nőkönzéségünk az árvák sorsa iránt viselkedik. Mindnyájunkat érdekel a „Stefánia-árvaház“, melyet főként Léva város közönségének kiadhatatlan áldozatkészsége tart fenn.

Szívesen adjuk tehát az árvaházat fenntartó lévai nőegylet titkárának nemes buzgalomáról tanuskodó jelentését, melynek alapján meggyőződést szerzhet közönségünk az árvaház szervezetéről, vezetéséről. — E jelentés, mely 1893. év február 17 én tartott közgyűléshez van intézve, a következő:

„Mélyen tisztelt közgyűlés! — Csak keveseknek, az Eg különös kiválasztottjainak adatik: állandó nyomokat hagyni az emberiség történetében. A világot átalakítani, más irányt adni az emberek gondolkodásának, a tudományak, a világtörténelemnek talán csak minden ezredik lángésznek sikerül. A nagy tettek mezején az egyes ember eloszlik mint a nap fölkelte elől muló pára; sokaknak, kiknek az emberiség legtöbbet köszönhet, sem korát, sem nevét nem tudjuk. A betűírás, vagy az ekevas feltalálóját még az őskor mondái is csak félve s a bizonyosság igénye nélkül merik megnevezni. Schwartz Berthold a puskapor, Guttenberg a könyvnyomtatás feltalálásával átalakították, — amaz az öldöklő fegyverek — emez az éltető eszmének nemcsak harcmodorát, hanem az azok által vívott harcok egész szellemét és eredményeit is s a világrend oszlopait felrakó e munkáspár elsőjének kiléte a mythosz bizonytalanságába vész el.

Az összes teremtett világ legbensőbb összekötő kapcsait megtalálni s az egész emberiség életére átalakítólag vagy idomítólag hatni, csak kivételes szellemek sajátja s még azoknak is sokszor a véletlen vagy legalább kiszámíthatatlan esélyek segítségével van szüksége s nem egyszer ün-

nekem a reggelihez, milyet azelett soha nem ettem.

Cs . . . néra senki nem mondta volna, hogy már 35 éves, én tudtam, hogy anyyi, de nem hittem.

No hát mondhatom, hogy ő is szép volt. Arcza gömbölyű, mint a teli hold, és ha három gyermekével sétára indult, úgy nézett ki, mint a kedélyes fiastyuk az égen.

Két álló esztendeig tekintgettem át (szemben laktunk) sóvárgó szemekkel, s csak azután jött meg bátorságom bevallani olthatatlan szerelmemet, mely után négy hónapra remegve ugyan, de mégis ki mertem mondani a boldogító „Idát“t és az ő mézédés ajkáról bódító kellemmel csegett le a „Gabi“.

Nincs az a jól befűtött pékemenecze, melyben a tulhevült levegő nagyobb vehementiával lobogna, mint amilyen hullámokat vert a felkorbácsolt vérégő keblemben.

Ha szemben ültem imádomattammal, szívem dagadt a boldogságtól, mint a három krajezáros kerék czipó.

Ezzel a szerelemmel sem voltam szerencsés. Nem azért, mert az én harminczkilencz éves (ekkor már ennyi volt) Idám csödbe jutott, hanem azért, mivel e viszonynak ellene volt az egész egyház. Azzal fenyegettek, hogy ha nőül veszem, kicsapnak a tanítóságból, lévén az én választottam igazhitű katolikus, míg én a szerény református vallást mondtam magaména.

Ezek után beláthatják önök nehézség nélkül, hogy elfogadható indokom volt a lemondásra s bár szívem vércseppeket izgadt, mégis le kellett döntennem az oly hangya-szorgalommal épített fellegvárakat, melyeket Idával együtt teremtettünk még azon jobb időben, midőn zavartalanul élveztük az együttlét zamatos örömeit.

A lemondás — azt hittem — szétron-

tudatlanul jutottak ahhoz, ami később az emberiségben jutott öntudatra s lett áldásossá. De az, a ki minden bölcsék bölcsénél határtalanul nagyobb volt, a kinek megjelenése és munkája az erkölcsi világ tengelyét egyszerre megváltoztatta s az emberiség történetét két részre osztotta, hogy az ő születésétől új időszámítás kezdődjék — Isten lévén, végtelen szeretetével többre becsülte az embert s az emberiséget, mintsem megengedhette volna, hogy az évezredek során a megszámlálhatatlan milliók közül csak néhány keveseknek jusson részébe: szolgálni az emberiségnek, az igazságnak és a szeretetnek, — s csak azok a kivételes szellemek hassanak az ész és erkölcsi világ haladására, jobbitására, nemesítésére. Kisebbrökre osztotta fel az emberiség végtelen munkakörét s minden ilyennek kijelölte a tért — a tágabbat vagy szűkebbet — melyen munkálkodhassék és használhasson, melyen a földi jóllét s mennyei üdvösség nagy templomához ki egy oszlopjal, ki — hacsak egy téglával is hozzájárulhasson. S a ki a neki engedett, sorsa által részébe jutott, vagy tehetségei által elfoglalt téren munkáját jól teljesítette, hivatását felösmerte s becsületesen betöltötte; a ki a maga kisedd házat tisztán tartotta, a ki a maga egy darabka földjét jól megművelte: az nemcsak magának, hanem az emberiségnek használt s kiérdemelte az elismerést és a hálát. „A ki a maga korának élt, minden időknek élt“ — mondá egy nemesen gondolkodó bölcs, — s igaza van.

Mélyen tisztelt közgyűlés! a mi egyesületünk is egy ilyen kis kör, melynek osztályrészül kijutott egy darabka föld: városunk és vidéke árváinak gondozása. E szomorú mező munkásai az elmúlt években az 1887-ik évben megválasztott s alapszabályaink szerint hat éves megbízatást nyert tisztikar és választmány voltak. Mi, ezen avar talajnak nemesítő tetteinkről a jelölt időszak keretén belül már háromszor voltunk szerencsések az egyleti ügyek iránt érdeklődő s közgyűléseinket felkereső mélyen tisztelt egyesületi tagoknak részletebben beszámolni. Most újólag a beszámolás estéjén vagyunk. Két évi sáfarkodásunkat terjesztjük a m. tisztelt közgyűlés elé, hogy azok meghallgatása után munkáságunkat a maga érdeme szerint iktatva az egyesület mint olyan működése közzé: felhívjuk a m. tisztelt közgyűlés figyelmét az alapszabályaink 8. §-a pontja alatt érintett ama kötelességére, hogy hat évre szólólag új választással alakítsa meg az egylet tisztikarát és 18 tagból álló választmányát, — egy új kis kört alkosson, mely a szeretet házának alapjait — mert mi még csak itt vagyunk — tovább építse.

Most pedig lássuk a legutóbbi két év eseményeit, azokban az árvaházunk fejlesztésére, gondozására tett intézkedéseinket.

Valami mély nyomokat ezek az évek nem hagytak hátra. Az árvaház tíz éves fenállása folytán természetesen fejlett a mi viszonyainknak megfelelő, és abból ki-

csolja az én Idám harmatkebelét. De ismét csalódtam.

Midőn e rettentő elhatározással hozzámentem, egészen vidám arcczal fogadott.

Oh Istenem — gondolám magamban — ez még semmit sem tud, s oly nyomást éreztem keblemben, mintha az egész Atlasz-hegy nehezednék szívemre.

— Te olyan lehangolt vagy — mondá az ő csicsergő hangjával — mintha lesújtó hírt kellene velem tudatnod. Lemondani jöttél ugy-e? Ezt már én rég tudtam, hanem azért ne csinálj olyan arczot, mintha a tyuk megette volna kenyeredet.

Én meghökkenem.

Ni, ni — mondok — hát a nők előrelátóbbak, mint a férfiak? És ez egyszer igazságot kellett szolgáltatnom az én báj-teli Idámnak, mert ő nemcsak tudta az előző eseményeket, hanem hamar tulistette magát a helyzetben.

Térdem állva fogadtam, hogy többé szerelmes nem leszek s nőtlen maradok egész életemre.

Ez utóbbi fogadásomat állom mai napig, sőt évek óta az előbbi is, ha nem hiszik önök, tessék megkérdezni a ma már ösmat-rónává gömbölyödött, de még mindig érdekes Idát.

B. K.

Barsi József.

† 1893. febr. 18.

Munkás életedet szentelted egészen a honnak, A haza oltárod volt, s te lád papja valál. Hű s szent papja igen, . . . de ezért vaslánczra veréd [nek, A mely elolvadt a honszeretet melegén. Mindent áldoztál a hazáért, mindened ő volt: Hogy ne sirassuk, hogy sirba leszállt [ily erény! Léva, 1893. febr. 25.

Luna.

nőtt ügyrend az az iránytű, melytől ha el akartunk volna térni, már az első lépésnél bele kellend botlanunk létünk alapkövébe: anyagi körülményeink adta viszonyokba. (Folyt. köv.)

Felhívás a közönséghez!

A magyar állam megalapításának ezredik évfordulóját készül megünnepelni a nemzet.

Hazánk törvényhozása elhatározta, hogy az ezredéves ünnepélyek keretében országos kiállítás tartassék.

Ő cs. és apostoli királyi Felső, legkegyelmesebb Urunk és Királyunk ezen kiállítás védnökségét elfogadni kegyeskedett.

A törvény e kiállításnak 1896 ban, Budapesten, az illetékes miniszterek és egyéb szakkörök közreműködésével leendő rendezését reám ruházta.

Kettős czélja lesz ezen kiállításnak.

Első sorban emlékeztetni a nemzetet az ezredéves mult nagy eseményeire és alkotásaira és megmutatni a külföldnek is, hogy a magyar nemzet hasznos tagja volt az európai népcsaládnak a haladás együttes munkájában.

Második feladata a kiállításnak az lesz, hogy megismerjük a magyar államot alkotó összes erőket; megismertessük önmagunkkal és az idegenekkel a szellemi, anyagi és erkölcsi téren való munkálkodásnak összes vívmányait.

Felhívom az ország minden polgárát, hogy ezen feladatban a kormányt hazafiúi lelkesedéssel támogassa és hozzájáruljon a nagy nemzeti mű sikeréhez.

Része fog jutni az ország minden polgárának a munkában, valamint része lesz a sikerben is.

A kiállítás sikere által növekedni fog hazánk tekintélye és fokozott lelkes bizalommal fogunk haladni a nemzeti megerősödés nagy munkájában.

A kiállítás programja felőli a nemzeti munka minden nyilvánulását; tervzete megadja a kereteket mindazok számára, a kiknek ősei, vagy a kik maguk bármely téren tevékenykedtek.

A törvényhatóságok, a városok és a családok, melyekhez történelmi emlékek fűződnek, állítsák ki az okmányokat, műtárgyakat, ereklyéket, melyek nagy események, virágzású korszakok emlékeit kelthetik fel; melyek jellemzik állami szervezetünk, ősi alkotmányunk és önkormányzati életünk fejlődésének menetét, a magánéletnek egyre gyarapodott igényeit és a nemzeti erő egyéb megnyilatkozásait.

Az egyházak mutassák be működésük és tevékenységük tanujeleit, történelmi emlékeiket, melyekre kegyelettel tekint a nemzet és a művészet remekeit, melyeknek megalkotása, gyűjtése és megőrzése az ő érdemük.

A tudósok, a művészek, az írók, a tanférfiak, szóval a nemzet szellemi fejlődésének összes tényezői mutassák be az eszközöket, melyekkel egy évezreden át a felvilágosodást és a nemes izlést terjesztették, s a nemzet erkölcsit megnevelteni igyekeztek.

Mutassuk be, hogy Európa éléstárának földjét hogyan munkáltuk a multban, mint haladtunk mindig a korrall és miképen érvényesítettük ma a tudomány vívmányait, hogy a nemzeti termelést fokozzuk.

Tér jut a hazai ipar összes tényezőinek, melyek a multban nem egyszer versenyeztek a nyugot legkitünőbb szaktársaival.

Tárják fel szorgalmuk és ügyességük műveit. Az elmúlt századok mestereinek remekeit, a napról-napra izmosodó és gyarapodó modern gyári ipar termékeit állítsuk sorba, hogy tanúságot tegyenek a magyar munka, a magyar vállalkozó szellem erejéről és versenyképességéről.

A kormány gondoskodni fog, hogy a nemzeti munka méltó keben legyen bemutatva, hogy a kiállítók erkölcsi sikerét előmozdítsa.

Tárja ki mindenki szorgalma, izlése, leleményessége eredményeit.

Lépjünk mindnyájan sorompóba, a kik dolgozunk észszel, kézzel vagy géppel, egyért — a hazáért!

Am lássa a mai nemzedék, miket teremtettek az apák az utóérés sulyos viszonyai között; ám érezzük át, hogy az ősök veritéke árán megtört sima uton milyen feladatok hárulnak reánk és a jövőndő nemzedékekre!

Nagy, ritka családi ünnep lesz az, melyet még nem sok nemzet ühelt meg.

Gyűljön a nemzet oda a felséges uralkodó köré, a ki hazánkat oly atyai gondal és bölcseséggel vezette az áldásos béke utjain, a haladásnak magaslátára és a ki — egy dicső ezredéves mult hű letetemenyese — oda vezeti a magyar népet egy szebb évezred küszöbére!

Budapest, 1893. február havában.

Lukács Béla s. k., kereskedelemügyi m. kir. miniszter.

— A földmívelési tárca költségvetése. — Árvizek. — Püspöki konferencia. — Felhívás a milleniumi kiállításra. — Magyar egyesület.

Ha valaki végig hallgatta a földmívelési tárca legutóbbi tárgyalását, és végig hallgatta a mostanit, új dolgokat most nem igen hallhatott.

Ugyanazok az óhajok, panaszok mint multkor. Pusztit a filoxera, intézkedni kell erélyesen, segíteni a bajon; milliókat nyelnek el évenként a szabályzatlan folyók féltlen hullámai; ezen is segíteni kell. És a miniszterben megvan a jóakarát, de mindehhez más is kell: pénz. Ez a legnagyobb ur, nélküle tehetetlenségre kárhoztatnak a legjobb és legtöbb üdvös munkát kivinni akarók is.

Olvaszuk a lapokban, hogy a Duna, melynek a fővárosban nem állott módjában kitölteni haragját, ugyancsak elborította az alsóbb vidéket. Közégek feküsznek víz alatt; több ezer holdnyi terület takartak be a habok, száz meg száz családnak viték el kenyereit.

A püspökök újból konferenciáznak, most dolgozzák ki a memorandumokat, melyekben a kérdésekkel szemben elfoglalt álláspontjukat a pápával, kormánylyal és királylyal közölni fogják.

A millenárius bizottság megkezdette működését, s az elnöklő kereskedelmi miniszter kibocsátotta már a felhívást a nagy közönséghez. Legyen része ebben az ország minden polgárának, mert a sikerben is része lesz! A tervezet megadja a keretet mindazoknak, a kik bármely téren tevékenykedtek a haza javára. Legyen a millenium egy pont, a honnan e nemzet dicsőségének fénye és létjogosultsága előfeltételnek megléte el fog jutni a távol idegen népeihez!

Tegye ez a kiállítás Budapestet is világvárosá. Mert Budapest az ország szíve.

De mindezzel egyenlő fontosságú, — ha nem fontosabb — az a misszió, a mit az egy éve megalakult „Magyar Egyesület“ tűzött maga elé. Magyarra tenni ezt az országot, és különösen ezt a fővárost Tűnjenek el az idegen nyelvű feliratok az üzletekről, és középületekről, hogy ne legyen alkalmuk a francziáknak, vagy más nemzetbelieknek, midőn ős Budavárban tesznek sétát a féle megjegyzésekre: Mennyire hasonlít a magyar nyelv a miénkhez, midőn ott „K. K. Genie Kommandó“-t és „Korps Kommando“-t látnak a nagy, sárga épületek felett.

Nehéz a „Magyar Egyesület“ munkája, anyagi támogatásra szorul és tagjainak odaadó közreműködésére.

Legujabban felhívást intézett az egyesület a törvényhatóságokhoz, járuljanak anyagi támogatásokkal hozzá, s az erkölcsi siker a nemzet egygyógyolvasásában meg lesz. Fővárosi levelező.

Különfélék.

— A lévai „nagy“-templomra adakoztak: 1. Agárdy János gyűjtőivén: Alsógyörödi r. k. plebánia hívei 2 frt 48 kr, Agárdy János 20 frt. 2. Báthy László gyűjtőivén: özv. Pigler István 50 kr, Kalapos Józsefné 3 frt, Kalapos János 1 frt, Hajók Erzsébet 3 frt, Laczko Borbála 1 frt, Csepreghy Józsefné 1 frt, özv. Debreczeni Jánosné 2 frt, Makay Sándor 5 frt, összesen 16 frt 50 kr. 3. Rác János gyűjtőivén: Rác János 1 frt, Presztolánszky Béla 50 kr, id. Bartos István 1 frt, B. hula József 1 frt, Szabó Sándor 1 frt, Szedlacsek Tamás 1 frt, Jancsó Péter 1 frt, Csaplovits Ede 1 frt, Halász József 1 frt, Jancsovic István 40 kr, Paulov Mihályné 1 frt, összesen 9 frt 90 kr. Gyűjtött főösszeg 1401 frt 13 kr.

— **Március 15.** Városunk közönsége ez évben is meg fogja ünnepelni pártkülönbség nélkül március 15-ikét, mint a szabadság kivívásának örökké emlékeztetés napját. Az ünnep mikéntjének megállapítása tárgyában — mint értesülünk — ma d. u. 4 órakor, a városház tanácstermében értekezlet lesz. — Ohajtjuk, hogy az ünnepelés méltó legyen a nagy raphoz és városunk közönségéhez!

— **Hymen.** Ifju Mailáth István, Barsvármegye első aljegyzője — mint értesülünk — mult hó 30-án váltott jegyet Szirányi Lili kisasszonnyal, Szirányi Sándor nagyhercegyeni földbirtokos kedves lányával. — Állandó s boldog megalégedés koszoruzza frigyüket!

— **Árviz Léván.** Az igénytelennek mondható Percz patakot leszámítva, Léva közepében nincs nagyobb folyóvíz és dacára ennek, ma egy hete mégis árviz fenyegette a városnak alantabb fekvő utcáit. A hirtelen beállott meleg és eső annyira olvadásnak indította a vidéket és a hegyekben felhalmozódott rengeteg havat, hogy az eké-ként támadt s a hegyekből lerohanó óriási vízmennyiség nemcsak a várostól föltélfekvő községek határait öntötte el, hanem a víz Léva felé vevén útját, a Percz vízének levezetésére szolgáló árkot is annyira megdagasztotta, hogy az medréből kitért és az Árok- és Zugó-utcákban a kertek és udvarok egy részét, sőt az utcáit is elárasztotta. A várhegyről nézve, a vidék Garam-Szőlőstől lefelé egy kis tenger ké-

pét mutatta. Léván az áradás legnagyobb volt ma egy hete. Hétfőn a víz apadni kezdett s a veszély minden komolyabb baj nélkül elvonult.

— **Pályázat rajztanári állásra.** A lévai kegyesrendi főgimnáziumnál üresedésben levő rajztanári állásra a vallás- és közoktatásügyi miniszter pályázatot hirdet. Ezen állással rendes tanár kinevezése esetén 800 frt fizetés, 200 frt lakpénz, szabályszerű ötdéves pótlék és nyugdíjra való jogosultság, — ha pedig helyettes tanár nevezetnék ki, 800 frt illetmény van egybekötve. Csakis katolikus vallású tanárok pályázhatnak; a folyamodványok a vallás- és közoktatásügyi miniszteriumhoz czimezendők.

— **Árviz a vármegyében.** A gyors olvadás következtében beállott árvizek tudvaleg sok kárt okoztak az ország több vidékén. Vármegyénk alsó részén a Garam és Zsitva folyók is annyira megdagadtak, hogy kicsaptak medreikből s a Garam nemcsak a mentében fekvő községek határait, hanem több községet is elárasztott vizével, a minek következtében számos épület össze-dült. — A Zsitva Verebély városát s a vele szomszédos községek szigetelte el a világtól. Az áradat oly nagy volt, hogy magán Verebélyen — mint értesülünk — negyven ház omlott össze.

— **Katonai lóvásár.** A hadsereg lószükségletének fedezése céljából e hó 28-án Nagy-Sallóban és ugyancsak e hó 29-én Léván katonai lóvásár fog tartatni, a melyekre felhívjuk a gazdaközönség figyelmét.

— **Gyermekek veszedelme.** Az elmúlt napokban, hogy a víz állása oly magas fokot ért el Léván, a nálunk ritka látványosságnak száz meg száz szemlélője akadt. Ezek között természetesen a gyerekek képezték a nagyobb számot, a kik részint kíváncsiságból, — részint pajkosságból a víz közvetlen közelébe furakodtak és közülök kettő a mély és sebesen alárohán vízbe esett. Csak a hirtelen segélymentette meg a két fiút a vízbe fullástól. — Már több ízben történt az ugynevezett Zugó tájékán ilyen szerencsétlenség, a melynek legutóbb egy fia áldozata is lett. — A jövőben előforduló ilyen szerencsétlenségek kiküszöbölése és a közbiztonság megóvása érdekében elvárjuk a városi hatóságtól, hogy azon helyeken, a hol a Percz mélyítve van s a gyermekek által megközelíthető, annak partjait erős korláttal láttassa el.

— **A lévai kereskedelmi csarnok** febr. hó 26-ikán tartotta meg tánczcsal egybekötött felolvasási estélyét az „Oroszlán“ vendéglő termében. Az estély a fényes siker tekintetében teljesen méltó a jóhírű egyesülethez. A je'envolt szép számu közönség élvezettel hallgatta végig a négy számból álló műsort, melynek első számát dr. Weinberger Adolfnak felolvasása képezte, ki „A keleti nők társadalmi helyzetéről“ érdekesen megírt értekezését olvastatta fel. — Ezután Berger Gizella, Várady Antalnak „Anyám háza“ című szép költeményét szavalta el helyes felfogással és mély érzéssel. A hálás közönség zajos tappal fejezte ki osztatlan elismerését. — Majd Weisz Kálmán, Illósfalvy „O hazok a nők!“ című monologjának sikerült előadásával mindvégig derült hangulatban tartotta a közönséget. — Végül Reitman Hermin, Szécsi „A bál után“ című monologjának mesteri előadásával teljes érvényre emelte fényes tehetségét. Remek előadást viharos tappal jutalmazta meg a hallgatóság. — A műsor befejeztével kezdetét vette a táncz, a mely a legvidámabb hangulatban kivilágos-kiviradtig eltartott. Az elért siker és a kedélyes multság bizonyára sokáig emlékeztetésben fog maradni a je'envoltaknak és egyuttal buzdításul fog szolgálni az egyesületnek a jövőre is.

— **A kizárólagos szeszitalmérési jogosultság ellenőrzése.** A fogyasztási és italmérési adó községenként való biztosítása alkalmával sok helyütt csakis kizárólagos szeszitalmérési jog volt értékesíthető. A pénzügyminiszter azonban a közönség, különösen pedig a szegényebb néposztály érdekében a bérlőkkel — a kizárólagos szeszitalmérési jogra vonatkozólag kötött szerződésekben, — e jog ellensúlyozásául a pálinka árát meghatározta. Hogy ez az intézkedés irott malaszt ne maradjon, intézkedett a miniszter, hogy a kikötés a legszigorubbán ellenőriztessék. Minthogy az ellenőrzés hatályos teljesítésére a pénzügyi községek egyéb nagymérvű elfoglaltságuknál fogva egymagukban nem képesek, ugyanezért felhívta a miniszter egyik újabb közzétételében a törvényhatóságokat, hogy hassanak oda, hogy mindazoknak a községeknek előjárói, a melyekben magánfél gyakorolja a kizárólagos szeszitalmérési jogot, folytonosan és éberséggel ellenőrizzék, vajjon az egyes kimerési üzletekben a szeszt és a szeszből készített közönséges pálinkát nem árusítják e drágábbban a kikötött árnál és minden oly értésükre jutott esetről, midőn a bérlő vagy engedélyeszei a kikötést megszegték, az illetékes kir. pénzügyigazgatóságot, vagy pénzügyi biztost azonnal értesítsék, gondoskodván egyszersmind arról is, hogy a megindítandó vizsgálat folyamán a kikötés megsértése tényleg beigazolható legyen. Felhívta egyuttal a törvényhatóságokat arra is, hogy a kivánt eredmény biztos elérése végett a járási tisztviselők is ne csak közvetlenül ellenőrizzék a

többször említett pont betartását, hanem az előjáróságok által teljesítendő ellenőrzés gyakorlására nézve felügyeleti jogokkal teljes szigorral éljenek. Intézkedett a miniszter arra nézve is, hogy a községi előjáróságoknak a szerződésben kikötött legmagasabb szeszár tudomására hozassék.

— **Hatvanzer tüdővész halott.** A közegészségügyi közlöny megdöbbentő és félelmes adatokat közöl a tüdővész terjedéséről Magyarországon. E szerint most már közel hatvanzer ember hal meg nálunk egy év alatt tüdővészben. — Keserves vi-gasztalás erre az, hogy a világon átlag minden hetedik ember tüdővészben hal meg.

— **Telefon Hirmondó.** Ez a címze a legujabb hírlapnak, a mely Budapestben megindult. A példányokat nem keresztkötés alatt küldik; nem lányok vagy néni-kék hordják a házhoz a hajnali órákban; hanem a „Telefon Hirmondó“ összes előfizetői a fülkével olvassák végig az újságot. A lap nem áll egyébből, mint két kausuk hallgató-kagylóból, a rendes telefon-hallgatók mintájára, azzal a különbséggel, hogy ezen készülék csak hozzánk szól, de mi nem szólhatunk másokhoz. Az új találmány ebben a genében az egyetlen újság ez idő szerint az egész föld kerékén. Munkatársai reggeltől estig ott állanak a szerkesztőség beszélő készüléke mellett s egyszerre mondják le az összes előfizetőknek a felmerült legujabb híreket.

— **Léván a mult hónapban meghaltak.** Bukovinszky Jánosné, született Szeltszam Mária, élt 42 évet; Komlósi Andrásné, született Hruz Borbála, élt 59 évet; Sinkovics Julianna, élt 5 évet; özvegy Rusznyák Józsefné, született Turóczy Erzsébet, élt 97 évet; Bátorvicski Teréz élt 10 hónapot; özvegy Foltán Józsefné, született Vrelina Agnes, élt 60 évet; Miklóskó Lajosné, született Rudnyiczki Ottilia, élt 38 évet; Pracek István, élt 2 évet; Gyigyi Mihály, élt 65 évet; Farkas István, élt 63 évet; özvegy Gimesi Jánosné, született Ziptel Mária, élt 84 évet; Gutrai Kálmán, élt 17 1/2 évet.

— **RÖVID HIREK.** — **A kamélia jubileuma.** A párisi Figaro konstatálja, hogy most van száz éve annak, hogy Franciaországban először nyílt a kamélia. — **Az új ezüst koronásokat** ugy nálunk, mint Ausztriában által megeljen bocsátják forgalomba. — **Uj püspök.** A fővárosi lapok szerint beszercebányai püspökké Rimely Károly pozsonyi apátplebánost fogják kinevezni. — **A borbehozatal** Fiumébe ugy Olaszországból, mint Dalmáciából ismét emelkedik. A folyó évben behoztak már 150,000 métermáskát, melyből 70—75% a magyar piacokra szállítattott. — **Caprivi** német birodalmi kancellár, ki jelenleg 62 éves, közelebb jegyet váltott Lehmann ezredes özvegyével, aki Tilsitben lakik. — **Érdekes kimutatás.** Száz évvel ezelőtt volt 80 millió r. kath., 40 millió görög-keleti és 37 millió protestáns. Most van 205 millió r. kath., 89 millió görög-keleti és 132 millió protestáns. — **A Wight-szigetén** levő világító tornyot új villamos reflektorral szerelik fel, mely hét millió gyertyafénnyel fog kisugározni a tengerre. Ez lesz a világnak legnagyobb fényű világító tornya. — **Grof Bethlen** földmívelésügyi miniszter mintegy 7000 ezer forintos kamatmentes kölcsönt adott ki a hazai méhészet előmozdítására. — **A mult évben** Anglia és Irland egyetemén háromszáz fiatal hölgyet avattak doktorrá. — **Az árvizveszedelem** megszüntét adják hírül mindenfelől. Megindultak végre a jégtömegek és utat engedtek az árnak.

— **Szauer Mór,** helybeli fakereskedő tulajdonosi hirdetésére felhívjuk olvasóink szives figyelmét.

— **Nagy árleengedés** női divat-szöveteknél. Bővebb magyarázattal Weisz Samu, lévai czég tulajdonosi hirdetése szolgál.

APHOSÁGOK.

— **Rovatvezető Zuhany.** — **Védekezés.** A rendőrség elé állítják az iszákos férjet. Szigoruan rászól a kapitány: — Őt azért hozták ide, mert megverte a feleségét... Az orvosok konstruálták, hogy a teste csupa kék folt. — **A vádolt nyugodtan felel:** — Kérem, a székékhez igen jól illik a kék szín.

— **Társalgás.** Gigerli ur kurizál: — Tudja, nagysám, az éjjel olyant álmodtam, a mit sohasem fogok elfelejteni. — És mit álmodott? — Hát... Tes-sék, most nem jut eszembe!

KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL. Közönet-nyilvánítás.

— **I.** Mindazok, kik a lévai állami tanítóképzede ifjusága által 1893. év február 11-én megtartott tánczestély alkalmával kegyesek voltak a segélyalap javához felülfizetésükkel hozzájárulni, fogadják őszinte köszönetünket.

— **A felülfizetők névjegyzéke a következő:** Báthy László 2 frt, Boleman József 2 frt, Faragó Samu 1 frt, Holló Sándor 1 frt,

Levatic Gusztáv 1 frt, Rónai István 1 frt, Pólya József 5 frt, Sárközi Kálmán 1 frt, Tatár István 1 frt, Valló János 1 frt, Zsolnai József 1 frt, összesen: 17 frt.

— **Pelczér István,** ellenőr. — **Pápes István,** pénztárnok.

— **II.** Alulirt ez uton is őszinte köszönetet mond tek. K ó n y a József lévai rendőrkapitány urnak azon szives adományáért, a melylyel az iparos olvasókör könyvtárát 13 drb könyvvel gyarapítani kegyeskedett. Léván, 1893. marc. hó 3-án.

— **Rác János,** elnök.

— **III.** A lévai polgárban, melynek tiszta jóvedelme minden éven a közönség szolgálataiban levő lévai ref. toronyóra gondozásának költségeit szokta némileg fedezni, ez évben is eredmény tekintetében, hogy a tisztesség korlátai közt maradhatott, az csupán a mélyen tisztelt résztvevő nagy számu közönségnek, különösen pedig köztük a nemesen érző felülfizetőknek elvitázhatlan érdeme, kiknek részére hálás köszönetünket ez uton kifejezni kedves kötelességünknek tartjuk.

— **A lévai ref. egyház előjárósága.**

— **VI.** A lévai „Stefánia-árvaház“ javára az ősi gyűjtés alkalmával adakoztak: N. N. liter bab, B. Emma ruhanémű, Báthy László 2 frt, Friedmann Maria 50 kr, Boleman Edéné 1 frt, Rimanóczy Antónia 1 frt, Kubik György 10 kr, Ott Antal 10 kr, Ujfalusi Istvánné 20 kr, Fogler Lajosné 1 frt, Klein Jakabné 1 frt, Frommer Ignáczné 50 kr, Mercáder Alajosné 50 kr, Novotny Imréné 1 frt, Balbach Andrásné 1 frt, Balbach Amália 1 frt, Leták 10 kr, Csekey Vilmosné 1 frt. (Folyt. köv.)

Lévai piaci árak.

Rovatvezető: Kónya József városkapitány.

— **Buza:** m.-mázsánként 6 frt 70 kr, 6 frt. 80 Két szeres 5 frt 60 kr. 5 frt 80 kr. Rozs 5 frt. 80 kr. 6 frt — kr. Arpa 4 frt 50 kr. 5 frt 50 kukoricza 4 frt 40 kr 4 frt 52 kr. Bab 4 frt 50 kr. 4 frt 60 kr. Zab 5 frt — kr. 5 frt 50 kr. Lencse 6 frt — kr. 6 frt 10 kr. Köles 4 frt — kr. 4 frt 10 kr.

Nyiltér.

— **I.** **Henneberg G.** (cs. kir. udvariszállító) selyemgyára Zürichben, privátmegrendelőknek közvetlenül szállít: fekete, fehér és szines selyemszöveteket, méterenként 45 krtól 11 frt 65 krig póstábert és vámentesen, sima, csikos, kokszakótt és mintázottakat, damasztot stb. (mintegy 240 különböző minőség és 2000 különböző szín s árnyalatban). Mintak póstafordulóval küldetnek. Svajczba czimzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

— **II.**

961/1893 sz.

Hirdetmény.

— Léva város községi közmunkája 1893-ik évre összeiratván, az erről szerkesztett összeirásai lajstromok f. évi marczius hó 6-tól kezdve 8 napon át a városháza nagytermében közszemlére kitétetnek s mindenki által megtekinthetők.

— Miről a közönség oly hozzáadással értesítettik, hogy az összeirások netalán sérelmes tételei ellen felszólalásaikat ugyanezen 8 nap alatt a városi hatóságnál szóval vagy írásban annál is inkább jelentsék be, mert az ezen idő után beadandó felszólalások figyelembe vétetni nem fognak. Léva, 1893. évi marczius hó 4-én.

— **Máriássy István,** polgármester.

— **III.**

Ház-eladás.

— A Teleki (fogadó) utczai Obovats-féle ház szabadkézből eladó.

— Feltételek megtudhatók ugyanott a tulajdonosnál.

— **IV.**

Önkéntes árverés.

— Szives tudomásul, hogy 23 drb 1—4 éves csikaimat márczius 9-én Felső-Zsmeren, önkéntes árverés utján eladom.

— Becsáron alól egy sem adatik el.

— Hont-Szántó 1893. febr. 19-én.

— Tisztelettel Toldy Zsigmond.

